

Не е чудно, че като е дошелъ да краде плодове, той, намѣсто да са качи на ябалката, покачилъ са е на букътъ: не първъ пѣтъ той прави подобни погрѣшки; и въ историята си той е приемалъ Сципиона Африкански за Азиатски. . . Я слѣзъ отъ букътъ, историко, па сѣдни по-добре подъ неговата сѣнка и, като Титира, ни разкажи, на кой богъ ти въздигашъ олтари?

Пинарий.

О, срамъ! о безчестие! Не, Сатрий! Проклѣтъ да бѣдешъ! Ти ма вкара въ тоя срамъ! Азъ ща да си отмажста! (Слазъ).

Фирмий.

Ахъ—удушихъ са! Кремуций, смиди са надъ мене; освободи ма, недѣй ма безчести. . .

Пинарий.

Кремуций! ние сме въ твоите рѣце, и ти, разбира са, можешъ да ни обезчестишъ, но каква полза ще да имашъ отъ това? Пусни ма, — азъ ща да та благодаря.

Кремуций.

Съ какво? Съ историята отъ твоеото издѣлие ли?

Пинарий.

Смѣй са надъ моята история, колкото искашъ, но азъ я не промѣнявамъ съ твоята, защото твоята доведе въ градината ти госте като насъ. Ние не сме крадци — ние сме шпиони; ние сме свидѣтели, повикани отъ Сатрия да подтвърдиме клѣветата му противъ тебе. Сатрий ни научи да са скриеме между дърветата, а самъ та извика